

Nr 4.

Ankom till riksdagens kansli den 2 februari 1938 kl. 9 f. m.

Utlåtande i anledning av väckt motion rörande bestämmelserna om automobils maximilast.

I en inom första kammaren väckt, till lagutskott hänvisad motion, nr 176, vilken behandlats av andra lagutskottet, hava herrar *Löfvander* och *Alfred Andersson* hemställt, att riksdagen måtte besluta »sådan ändring i gällande motorfordonsförordning, att vid transport med lastautomobil av sådant gods, vars vikt vid inlastningen ej kan exakt bedömas, må tillåtas en övertukt utöver den för automobilen bestämda maximilasten av upp till 20 procent».

I fråga om de skäl, som anförts till stöd för detta yrkande, får utskottet hänvisa till motionen.

Med lastautomobils *maximilast* förstås enligt 2 § 1 mom. i 1936 års *motorfordonsförordning* den beräknade vikten av det största antal personer utom föraren och den största last, varför automobilen är inrättad. I 3 mom. av samma paragraf lämnas motsvarande definition å släpfordons maximilast. Av paragrafen framgår, att maximilasten är av betydelse vid bestämmande av begreppen automobils eller släpvagns »totalvikt» och »största hjultryck».

Enligt 19 § 1 mom. och 31 § i 1936 års *vägtrafikstadga* skall å lastautomobil resp. släpfordon under färd föras skylt, upptagande bl. a. fordonets maximilast. Å lastautomobil skall tillika enligt förstnämnda paragraf maximilasten vara tydligt utmärkt å utifrån väl synlig plats. Därest med lastautomobil befordras last, vars vikt överstiger den för bilen fastställda maximilasten, skall den felande jämlikt 41 § tredje stycket i stadgan straffas med dagsböter.

I detta sammanhang torde böra erinras om bestämmelsen i 27 § 4 mom. i 1930 års *motorfordonsförordning* — vilket stadgande i likhet med övriga särskilda föreskrifter om yrkesmässig trafik i förordningen fortfarande gäller — att vid godkännande av automobil eller släpvagn för yrkesmässig trafik skall bestämmas den största last, som må befordras med fordonet.

I skrivelse till kommunikationsdepartementet den 7 december 1934 har Sveriges Trafikbilägares Riksförbund hemställt, att »åtgärder måtte vidtagas för åstadkommande av lagstadgande i syfte att åtal icke må anhängiggöras för överträdelser av lastkapaciteten förrän detta skett med minst 20 procent.» Denna framställning remitterades till 1934 års vägtrafiksakkunniga, vilka emellertid i sitt betänkande med förslag till motorfordonsförordning

och vägtrafikstadga (S. O. U. 1935: 23) föreslago de nu gällande bestämmelserna i ifrågavarande hänseenden.

Utskottet.

Såsom framgår av den ovan lämnade redogörelsen förstås med en lastautomobils maximilast den beräknade vikten av det högsta antal passagerare och den största last, varför automobilen är inrättad. Lastkapaciteten fastställs efter vederbörlig besiktning av fordonet. Ett bifall till motionärernas förslag skulle följaktligen innebära, att en lastautomobil skulle kunna få utsättas för större påfrestningar än dem, för vilka den enligt verkställd besiktning är konstruerad. Enligt utskottets mening kan det icke anses förenligt med kravet på trafiksäkerhet att i författningen öppna en sådan möjlighet.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att förevarande motion icke måtte föranleda till någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 1 februari 1938.

På andra lagutskottets vägnar:

DAVID NORMAN.

Vid ärendets behandling hava närvarit:

från första kammaren: herrar *Norman, Linder, Tamm, Hagman,* P. Sandström, John Gustavson, Elon Andersson och Sten,**

från andra kammaren: herrar *Österström, Hage, Olovson, Pettersson i Hällbacken, Molander, Sandström i Härnösand, Thorell och Nyblom.**

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.